

Γιώτα Ιωαννίδου

Από τη Χιλή μέχρι το Σουδάν και από τη Βολιβία μέχρι την Παλαιστίνη, η γυναικεία πλευρά των εξεγέρσεων βγαίνει στο προσκήνιο στους δρόμους της φωτιάς. Η γυναικεία αφύπνιση και χειραφέτηση δίνει νεύρο, έμπνευση και ορμή στα οδοφράγματα των εξεγερμένων ενάντια στην συνολική καταπίεση.

Σκηνές ποίησης και ανάσες χειραφέτησης χρωματίζουν τα εξεγερτικά σκιρτήματα των λαών της Λατινικής Αμερικής. Κι όχι μόνο. Παντού ανά τον κόσμο στις διαδηλώσεις για ψωμί και ελευθερία, στις συγκρούσεις με την κρατική καταστολή, όπου μυρίζει εξέγερση και ανυπακοή, η εικόνα του ζόφου των επίδοξων δικτακτορίσκων της αστικής εξουσίας, διακόπτεται από την ομορφιά που απελευθερώνει η αφύπνιση και η αντίσταση. Ξεχωρίζουν τόσο στην πολύχρωμη όσο και στη μαύρη εικόνα της επικαιρότητας, η νεολαία και οι γυναίκες.

Η εικόνα μιας γυναίκας στα κόκκινα που αιωρείται στον αέρα, σε μια κλασική χορευτική φιγούρα μπροστά από ένα άρμα μάχης στη Χιλή, έκανε το γύρο του κόσμου.

Μας θύμισε τη Σεϊντά Σουνγκούρ, με το κόκκινο φόρεμα, που «γεννήθηκε» στην πλατεία Ταξίμ της Κωνσταντινούπολης, όταν αντιμετώπιζε τα χημικά των τουρκικών δυνάμεων καταστολής.

Γυναίκες όρθιες να μάχονται, μπροστά σε πάνοπλους καραμπινιέρους και στα άρματα της αστυνομίας, «επικοινωνούν» με την Άχεντ Ταμίμι και τον «Μάρτιο των γυναικών της Γάζας» στην άλλη πλευρά του πλανήτη.

Μια σοπράνο σπάει τη σιωπή μέσα στη νύχτα στους δρόμους του Σαντιάγκο, χλευάζοντας την απαγόρευση κυκλοφορίας. Στους ίδιους δρόμους που τις επόμενες ημέρες οι μουσικές του Βίκτορ Χάρα, εναλλάσσονται με τα συνθήματα της διαδήλωσης και ένα νεαρό ζευγάρι, φορώντας αντισφύριογόνες μάσκες εν μέσω συγκρούσεων, χορεύει τάνγκο με πάθος. «Είμαστε η επανάσταση, είμαστε η αλλαγή. Ελευθερία, ειρήνη, δικαιοσύνη» φωνάζουν οι γυναίκες στο Σουδάν, σε μια από τις μαζικότερες διαδηλώσεις για να σταματήσουν οι βιασμοί γυναικών στο Νταρφούρ.

Την ίδια στιγμή στη Χιλή οι γυναίκες των διαδηλώσεων συλλαμβάνονται, βασανίζονται, βιάζονται στα κρατητήρια και δολοφονούνται παντού. Η 36χρονη κλόουν, καλλιτέχνης των δρόμων Ντανιέλα Καρασκό και η 38χρονη Αλμπερτίνα Μαρτίνεζ Μπούργος, που αποκάλυπτε τη βία των δυνάμεων καταστολής, είναι δύο μόνο από τα θύματα που αναγνωρίστηκαν. «Ο βιαστής είσαι εσύ. Είναι οι μπάτσοι, οι δικαστές, το κράτος της καταπίεσης, ο Πρόεδρος» διατρανώνουν χορεύοντας διαδηλώτριες στη Χιλή και στους δρόμους όλου του κόσμου.

Ο πλούτος της γης γεννά τη φτώχεια των ανθρώπων όταν θρέφει την ευμάρεια του κεφαλαίου, υποστήριζε ο αξέχαστος Γκαλεάνο. Σε μια περίοδο κρίσης, όπου ο καπιταλισμός για να ανατάξει την κερδοφορία του και να εξασφαλίσει την αναπαραγωγή του, όλο και περισσότερο συμπιέζει την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στον κοινωνικό βυθό, η καταπίεση των γυναικών αυξάνεται σε πολλαπλά επίπεδα. Επιστρατεύεται ό,τι μπορεί να γονατίσει την αντίστασή τους. Καταπίεσεις ταξικές,

εργασίας, κοινωνικής θέσης, φύλου, θρησκευτικές. Η κατάρρευση του λεγόμενου «κοινωνικού κράτους» και η δημοσιονομική πειθαρχία στις ντιρεκτίβες των εργοδοτών, φορτώνει στις πλάτες των γυναικών πολλαπλά βάρη.

Η συντηρητική, ακροδεξιά πολιτική της «τάξης και ασφάλειας» που συνοδεύει την πολιτική της ανάπτυξης των κερδών του κεφαλαίου, επιτείνει διακρίσεις, απαίτηση υποταγής μυαλού και σώματος στις καπιταλιστικές προτεραιότητες. Η κυρίαρχη ιδεολογία επαναφέρει τις θεωρίες της κατωτερότητας ενώ ταυτόχρονα ενισχύει τους διαχωρισμούς και τον εμφύλιο των φτωχών.

Είναι λοιπόν πολύ σπουδαίο πράγμα απέναντι σε όλα αυτά, να περπατά στους δρόμους της φωτιάς των εξεγέρσεων, η γυναικεία αφύπνιση και χειραφέτηση. Να δίνει νεύρο, έμπνευση και ορμή στα οδοφράγματα των εξεγερμένων ενάντια στην συνολική καταπίεση και να ζητά την ανατροπή της.

«Είμαστε η επανάσταση, είμαστε η αλλαγή. Ελευθερία, ειρήνη, δικαιοσύνη» φωνάζουν οι γυναίκες στο Σουδάν

Γιατί υπάρχει και η άλλη εικόνα. Αυτή της γυναικείας υποταγής στα καπιταλιστικά προτάγματα, μέσω της τυπικής αναβάθμισης τους στους θώκους της αστικής εξουσίας. Κλίντον, Θάτσερ, Μέρκελ, Κοντολίζα Ράις, Λεπέν. Όχι αυτές, δεν είναι οι δικές μας γυναίκες... Η Ζανίν Ανιές, που αυτοανακηρύχθηκε μεταβατική πρόεδρος της Βολιβίας, μετά το πραξικόπημα εναντίον του Μοράλες, προσήλθε στο προεδρικό μέγαρο με μια τεράστια Βίβλο, ενώ οι υποστηρικτές της φώναζαν το σύνθημα «η Βολιβία για το Χριστό, η Πατσαμάμα δε θα ξαναμπεί ποτέ σε αυτό το μέγαρο».

Η Πατσαμάμα είναι η «Μητέρα - Γη» των ιθαγενικών λαών της Βολιβίας. Οι γυναίκες ιθαγενείς στη Βολιβία πρωτοστατούν στις ατελείωτες φάλαγγες αγροτών, που κατεβαίνουν από το Ελ Άλτο στη Λα Πας και ενώνονται με τους μεταλλωρύχους ενάντια στο πραξικόπημα, ανεμίζοντας τις πολύχρωμες Ουιπάλα μπροστά στα τανκς. Αυτές τις γυναίκες, τις κόρες της Πατσαμάμα φοβούνται και ξορκίζουν οι δικτάτορες. Αυτές είναι οι δικές μας γυναίκες...

Πηγή: **PRIN**